

РЕШЕНИЕ

...656

гр. С, 04.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 151 СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С Г

като разглежда докладваното от С Г Гражданско дело № 20211110127387 по описа за 2021 година

Производството е по реда на част II, дял I ГПК.

Образувано е по предявени от М. ВЛ. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С, ул. "...", вх. В, ет. 1, ап. 1, адв. С. М. срещу „...“ ЕАД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „...“ № ..., ет. 8, ..., отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439 ГПК за установяване недължимостта на сумата 744,03 лева – главница, сумата 228 лева-мораторна лихва за периода 22.02.2010 г. - 11.02.2013 г. и сумата 205 лева- разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист по гр. д. № 3188/2013 г. на СРС, 90 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело № ..., по описа на ЧСИ С Х, поради изтекла погасителна давност.

Ответникът „...“ ЕАД оспорва изцяло предявения иск като навежда доводи за неоснователност на същия и моли да бъде отхвърлен като неоснователен. Претендира разноси.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намира следното:

Предявеният отрицателен установителен иск се основава на твърдението на ищеца, че процесното вземане е погасено по давност, в рамките на което основание съдът дължи произнасяне. Съобразно общоприетото становище в правната теория и съдебна практика погасителната давност не води до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено. В този смисъл следва да се разбира и търсената с процесните отрицателни установителни иски съдебна защита – установяване недължимост на вземане поради давност като правен резултат означава установяване, че е погасена възможността за принудителното му изпълнение.

По делото липсва спор, а и от събраните доказателства се установява че срещу ищцата е

издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 3188/2013 г. на СРС, 90 състав в полза на ответника за заплащане на дължими суми по договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги от 03.09.2008 г. и фактура ...03.02.2010 г. Въз основа на същата е издаден изпълнителен лист на 01.10.2013 г. На 13.06.2019 г. по молба на кредитора е образувано изпълнително дело № ... въз основа на посочения изпълнителен лист, като на основание чл. 18 от ЗЧСИ взыскателят е овластил ЧСИ да извършва всички действия по ИД, включително да определя начина на изпълнението.

В случая страните не спорят, че поради липса на възражение по чл. 414 ГПК, исково производство по чл. 422 ГПК не е провеждано, т. е. заповедта за изпълнение е влязла в сила на основание чл. 416 ГПК.

Съгласно чл. 114 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като според ал. 2 на същата разпоредба, ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

Съобразно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. В този смисъл е трайната и непротиворечива задължителна съдебна практика (определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV г. о., постановено по реда на чл. 274, ал. 3, т. 1 ГПК).

При постановена заповед за изпълнение, неподаването на възражение от страна на длъжника създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист, съгласно нормата на чл. 416 ГПК.

Доколкото издадената заповед има всички последици на съдебно решение - установително действие и преклудирание на обхванатите от обективните и предели факти, стабилитет и изпълнителна сила - то спрямо същата не може да се отрече приложимостта на общата петгодишна погасителна давност като вида и характера на конкретното вземане е без значение.

Във връзка с изложените правни изводи, настоящият състав намира, че нормата на чл. 117,

ал. 2 ЗЗД следва да намери приложение и по отношение на вземане, за което е налице постановена заповед за изпълнение, влязла в сила поради неподаване на възражение от страна на длъжника в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК.

Следователно, в случая срокът от пет години е започнал да тече, считано от влизане в сила на заповедта за изпълнение. По делото не се установява датата, на която издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК е връчена на длъжника, поради което съдът приема, че заповедта за изпълнение е влязла в сила на 01.10.2013 г., когато е издаден изпълнителният лист. От този момент е започнал да тече давностният срок.

Действително, основният спор по делото е правен и касае теченето на давностния срок, вкл. основанията за спиране и прекратяване на образуваното принудително изпълнение за събиране на вземането по заповедта за изпълнение.

Настоящият състав намира, че от влизане в сила на заповедта за изпълнение, т. е. от 01.10.2013 г. /датата на издаване на изпълнителния лист/ е започнала да тече давност за събиране на вземането по нея. Въз основа на издадения на 01.10.2013 г., изпълнителен лист е образувано на 13.06.2019 г. изп. д. № ... на ЧСИ С Х. Други изпълнителни производства не са образувани. Към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнително дело, установеният в нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – пет годишен давностен срок е изтекъл. Началният момент на давността е датата на издаване на изпълнителния лист - 01.10.2013 г., а крайният момент е 01.10.2018 г.

Следователно, към датата на образуване на изпълнителното производство - 13.06.2019 г. възможността на кредитора да получи принудително вземането си, е била вече погасена поради изтичане на петгодишния давностен срок. Последващите предприети от кредитора действия са ирелевантни.

Неоснователни са възраженията на ответника, че до постановяване на тълкувателното решение приложение следва да намерят разясненията, дадени с ППВС № 3/18.11.1980 г., съгласно които погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането и формираната съдебна практика с решение ...70 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2018 г. по описа на ВКС, IV г. о., според която отмяната на ППВС 3/18.11.1980 г. поражда действие от датата на обявяване на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС и се прилага единствено от тази дата и само по отношение висящите към този момент изпълнителни производства, не и за тези, приключили преди това. Изпълнителното производство в случая е образувано на 13.06.2019 г., т. е. след приемане на ТР на 26.06.2015 г., поради което приложението на ППВС № 3/18.11.1980 г. е изключено.

По изложените съображения, съдът намира, че процесните вземания са погасени по давност, поради което предявените искове са основателни и следва да бъдат уважени.

По разноските: При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски по делото в размер на 600 лв., съгласно представен списък.

При тези мотиви, СЪДЪТ,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от М. ВЛ. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С, ул."..." ..., вх.В, ет.1, ап.1, адв. С.М. срещу „...“ ЕАД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „...“ № ..., ет.8, ..., искове с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че „...“ ЕАД няма право на принудително изпълнение за сумата от 744,03 лева – главница, сумата 228 лева- мораторна лихва за периода 22.02.2010 г. - 11.02.2013 г. и сумата 205 лева- разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист по гр.д.№ 3188/2013 г. на СРС, 90 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело № ..., по описа на ЧСИ С Х.

ОСЪЖДА „...“ ЕАД, ЕИК: ..., със седалище и адрес на управление: гр. С, бул. „...“ № ..., ет.8, ... да заплати на М. ВЛ. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С, ул."..." ..., вх.В, ет.1, ап.1, адв. С.М., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 600 лв., разноси в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____